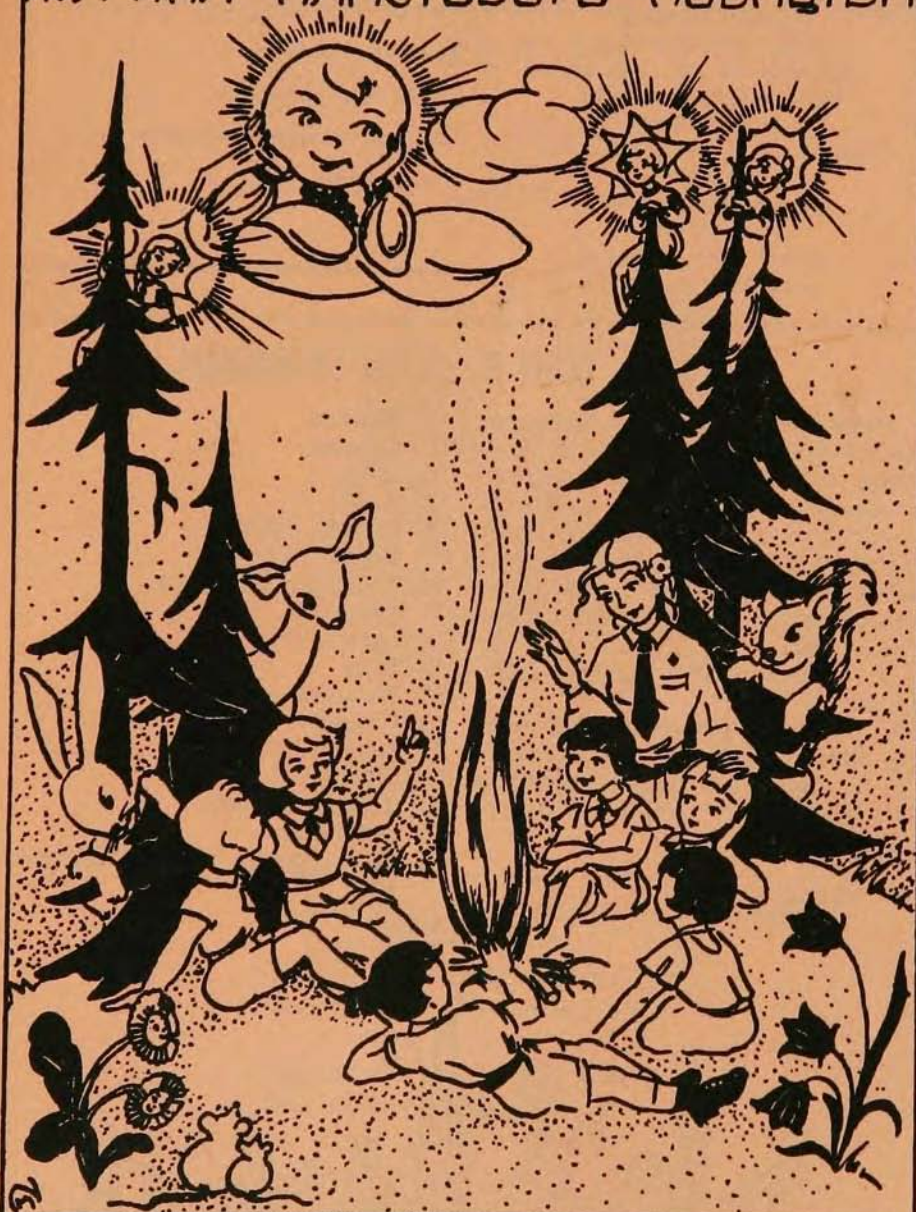

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАТЦТВА

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новацтва

“HOTUJS” — MAGAZINE

for Ukrainian Children

Видає Головна Пластова Булава

Відповідальний редактор:

пл. сен. Леся Храплива

Адреса Редакції:

LESIA CHRAPLYWA

158 East 7th St., Apt. 3A

New York 9, New York

Адмініструє

Крайова Пластова Старшина

на ЗДА.

Адреса Адміністрації:

“PLAST” Inc.

140-142 Second Avenue

New York 3, N. Y.

З М І С Т:

Коротко про Мазепу	4
Чотири мами	5
Радіймо з весною	8
Чи не буде їй соромно?	13
Пригоди Козака-Невмираки	14
З новацького світу	17

БАЖАЮ ТОБІ В ДЕНЬ ІМ'ЯНИН!

Українським звичаєм святкуємо не лиш уродини, але й ім'янини кожної людини. Уродини — це річниця уродин; ім'янини — це день святого, що його ім'я ця людина носить. У цей день ім'янинникові бажають всі друзі всього добра та співають „Многая Літа”.

У місяці травні мають ім'янини:

1. Теодор, Григорій, Любомир
2. Теодор (Хведір), Анастазій
5. Теодор (Хведір), Віталій, (Вітик)
6. Юрій
7. Сава
8. Марко

9. Василь
10. Симеон
11. Дада
13. Яків
14. Єремія (Ярема)
15. Борис і Гліб
16. Теодозій (Тодось)
17. Пелагія
18. Ірина, Ігор
21. Іван
22. Микола
23. Симеон
27. Ісидор (Сидір)
28. Яромир
29. Теодор, Модест
30. Андронік
31. Олександра (Леся) Христина.

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 1 (56)

Травень

1960

ВЕЧІР

Мал. І. Савойка

Наближається вечір у травні.
Заворушилися зайчики справні

І шовково колишуться трави:
— Вже надходить, вже близько Ласкава!

Куди кроки спокійні поверне —
До одежі їй горнутья серни.

Пільні коники грають дрібненько
Так вітають Улюблену Неньку.

Йде, одягнена в світлу кирею —
А пташки цілим стадом за Нею...

Вже пройшла, тільки пояс в долині
Мерехтить незабудково-синій,

Тільки пташка півсонна щечече
Честь Марії в замріяний вечір...

Сестр. Леся

НАША ДОМІВКА В ТРАВНІ

Мал. Р. Лучаковська

Травень-місяць посвячений Діві Марії, і тому новачки поставили Їй на почесному місці капличку. Прикрасили вишивкою та ставлять щодня свіжі квіти у глечиках.

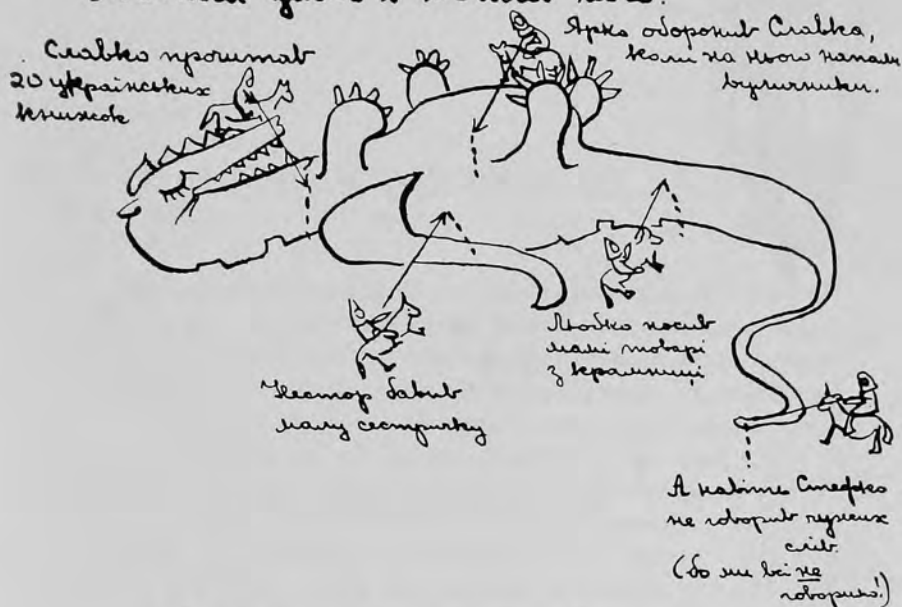
Дня шостого травня припадає свято святого лицаря Юрія, що вбив лихого змія. Новаки намалювали змія та вбивають його своїми добрими ділами. До кінця травня він мусить згинути.

Братчик повісив на стіну портрети трьох великих борців за волю України: Симона Петлюри, Євгена Коновальця та Романа Шухевича, що їх пам'ять вшановуємо в травні.

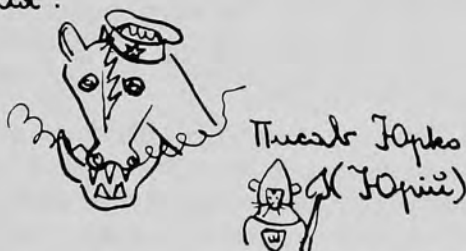
Обидва Гнізда, Новачок та Новаків, ходили вже на прогулянку та виготовили зільник із перших весняних квітів.

Із хроніки рая „Ком'арків.“

Дня 6. травня є свято Святого
Юрія. Він їздив на коні і вбив
поганого змія. А ми теж нака-
лювали змія і вбили його.

А Сашко нам показав, що
ми справді коєць вбили бль-
мєвнєцького змія!

Мал. Р. Баб'юк

Юначка Ліда Душенко

КОРОТКО ПРО МАЗЕПУ

Проминула Хмельниччина, над Україною зависло горе,
Злюще військо московське розплилося по ній, як те море.
А нарід наш й наші козаки цю неволю страшну терпіли,
Без здібного проводиря повстання зробити не вміли.
І час недолі переходив з коротких місяців у роки,
А нарід наш ждав і терпів, чекав, аж доки
Не прийшов він, наш гетьман преславний, якого всі дожидали,
Походив з Білоцерківщини, Мазепою його звали.
Був він людина умово прездібна, вмів військове діло,
Хоч Москва сильніша, свої пляни війни робив він сміло.
Здобув довіря царя, який йому вірив, хоч доносили
Про його тайну злуку з шведами всякі ворожі сили.
Як наспів час, щоб звершити діло, Мазепа й шведи бажали
Нарешті москалів прогнати, але Полтаву програли!
А гетьман Мазепа мусів тоді геть з України втікати
В Молдавію, де через смуток й тугу прийшлось умірати.
Хоч Мазепі не вдалось звільнити Україну з руки москалів,
Ми знаємо, що це наше діло, нас, козацьких синів.

Юначка Ліда Душенко була до минулого року ще новачка та пильна читачка „Готуйсь”. Цей її вірш був нагороджений у змаганні всіх українських дітей із Америки за найкращий вірш про великого гетьмана Івана Мазепу, з нагоди 250-ліття його повстання.

Сестричка Мавка

Мал. Х. Зелінська

ЧОТИРИ МАМИ

— Сестричко, сестричко, а що це буде! — питала вже від порога русява новачка Дарця. До початку сходин було ще доволі часу, але Дарця мусіла сьогодні прийти швидше, щоб розпитати сестричку, як даліше вишивати різком серветки, що її приготувляла на День Матері для своєї мами. Дарця вишивала гарно і рівно, так, що навіть з лівого боку порядно виглядало. І мала іспит вмілості вишивальниці. Але тут із цим різком серветки щось таке поробилося, що лиш одна сестричка могла допомогти. Могла б допомогти і мама — ну але це для неї, то якось ніяк просити в неї ж рятунку!

Прибігла отже Дарця і побачила, що сестричка стояла на кріслі та прибивала на стіну таку подовгасту картину, а на ній якісь чотири пані.

— Про них будемо сьогодні говорити на сходинах, а поки що, будь така добра, подай мені молоток! — відповіла сестричка.

Дарця подала молоток і враз

майже підскочила на radoшах:

— О, сестричко, я вже знаю! Ця перша — це княгиня Ольга!

— А звичайно, що так!

— А чому ми будемо говорити сьогодні про неї?

— Бо це наближається День Матері...

— То чому будемо говорити про неї? Ми ж вже вчилися про неї у Рідній Школі і на сходинах гралися, як то княгиня Ольга вміла давати мудрі відповіді царгородському цареві! Це тоді, як Галя грала царя, а Христя княгиню Ольгу! Сестричка пам'ятає?

— Пам'ятаю! Але тепер будемо знов говорити про княгиню Ольгу, бо була вона не лиш мудра княгиня, але й добра мама! Ти ж знаєш, як називався її син!

— О, князь Святослав! Той, що завжди остерігав ворогів: „Іду на вас!“

— Бачиш, а як ти думаєш, хто навчив його такого чесного, лицарського поступування? Його батько, князь Ігор, згинув же,

коли Святослав був ще маленький!

— Я не знаю, сестричко! Тоді новацтва ще певно не було!

Сестричка трохи не засміялася, але таки поважно сказала:

— Такого могла його навчити тільки сама мама, княгиня Ольга. Тому й ми пошануємо її поміж найвизначнішими матерями нашої історії.

— А ця друга, сестричко, теж най-ви-значніша... — з трудом вимовила нове слово Дарця...

— Безумовно!

— Але я її таки не знаю!

— Коли добре подумаєш — пригадаєш. Це княгиня Ганна, дружина галицько-волинського князя Романа Великого...

— О, а мати князів Данила та Василька!

— А бачиш, що знаєш! — сестричка злізла з стільця і приглядалася, чи картина рівно висить.

— Але що вона таке зробила славне?

— Вона мусіла після смерти свого чоловіка втікати враз зі синами в чужину і там, сама нераз в голоді та холоді, висьднувала своїм синам право на батьківський престол. Вона їх і навчила, і вони повторювали завжди: „Так чи інакше, а Володимир буде наш!”

— Ой, сестричко, я тепер розумію! — І Дарця на radoщах так розмахнула рукою, що аж скинула зі стола коробку із дрібними цвяшками. Мусіла полізти

під стіл їх збирати, і вже звідтіля відповідала сестричці:

— Тепер я розумію, чому то рій новаків „Романовичі” починає кожні свої сходини тим ключем: „Так чи інакше, а Володимир буде наш!” Я думала, що вони лиш так собі говорять!

— О, зовсім не „так собі!” Вони, так, як і князенки Романовичі, виростають на чужині. І так, як Романовичі собі завжди казали, що батькова столиця, Володимир, буде ще їх, так вони собі завжди пригадують, що Україна буде ще наша...

— Ну але вони таки здобули Володимир?!

— Та ж ти хіба чула про це, що Данило не лиш здобув Володимир, але запанував над цілою Україною, а навіть перший із наших князів був коронований! А все це тому, що мама навчила його цих слів!

Дарця підняла останній цвяшок та тепер складала їх рівненько в коробочку.

— А ця третя, прошу сестрички!?

— Про неї особливо варто було згадати в минулому році...

— О, це певно мама гетьмана Мазепи!

— Так, ти добре вгадала! Тоді якраз минало 250 років від зриву гетьмана Мазепи, а його мати, Марія Магдалина, не лиш виховала його, але й завжди давала великому Гетьманові мудрі поради, як правити краєм та як боротися проти москалів. На-

віть тоді, коли сам Гетьман був вже старий та сивий, він всежтаки завжди радився своєї мами у всіх державних справах...

— А ця четверта — я бачила у сестри в книжці — це Олена Пчілка!?

— Так, ця сама, що вчила свою донечку, Лесю Українку, української мови та звичаю, тоді, коли всі їх сусіди та знайомі цуралися рідної мови та говорили по-чужому...

Та в цю хвилину затупало на сходах багато ніг новачок...

— О, сестричко, а я ще хотіла просити, щоб сестричка показала мені, як вишити цей ріжок серветки для мами, бо мені ніяк не виходить! — заклопоталася Дарця.

— Покажу тобі дуже радо, тільки хіба аж після сходити!

Дарця трошки надулася, але зараз же сплеснула в долоні:

— О, але за те я буду вже знати, що сестричка буде питати нас при гутірці, а інші ще ні! О! О!! — і Дарця аж підскочила на radoщах...

Ніна Мудрик-Мриц

НА ПРОВЕСНІ

Збиралися пуп'янки

На раду

І сідали на гілок

Громаду.

Радилися, питалися

У Сонця,

Чи відкрити вже листкам

Віконця.

Бо глузує ще Зима

Сріблиста,

Розсипає з інею

Намисто.

Аж зненацька пташка

Прилетіла,

Пісеньку по небі

Покотила.

Мал. Н. Мудрик-Мриц

І відкрили пуп'янки

Віконця

И простяглося листячко

До Сонця!

Мал. І. Стецьків

Радіопрोगрама новачок: „Голоз України” Шікаго

„РАДІЙМО З ВЕСНОЮ!”

укладу Вуйка Смока

(Починається награнням платівки, першої половини пісні „Сусідко”, п. н. „Заспіваймо пісню веселеньку”):

(До тихої пригравки, всі новачки, що беруть участь у програмі, співають жваво):

„Заспіваймо пісню веселеньку,
Про весноньку хорошеньку,
Про весноньку пісню заспіваймо,
Серце наше звеселяймо!”

1-ша новачка: — Представляємося вам, дорогі радіослухачі і юні друзі!

2-га новачка: — Говорять до вас новачки з Шікага!

3-тя новачка: — Новачки — це такі діти, в віці 7-11 років, що бавляться в „Пласт-Організацію Молоді”, щоб колись стати правдивими пластунами!

4-та новачка: — Хочемо стати такими юначками, як бачимо гурток „Блискавка”, що щорічно заколядує найбільше грошей!

5-та новачка: — Або такими, як „Калина”, що здобуває багато при-
знань і розмальованих пергаменів!

- 6-та новачка:** — А я хочу таких, як була „Маруся” з повісті Марка Вовчка, тому то й наш курінь Пластунок називається іменем письменниці Марка Вовчка!
- 7-ма новачка:** — Але наше новацьке гніздо має на ім'я „Квіти з Верховини”!

(Починається платівка „Верховино, світку ти наш”.
На її тлі йде така розмова):

- 1-ша новачка:** — Ми з тієї верховини, що про неї оце співають: „Гей, як у тебе тут мило!”
- 2-га новачка:** — З тої, де музика дрібно грає, скачуть по легоньки!
- 3-тя новачка:** — А нас багато в Гнізді і є великий рух, як розбавимося і розгуляємося!
- 4-та новачка:** — Є в нас 6 роїв із такими назвами:
- 5-та новачка:** — Рій „Чорнобривці”, від квіток, але більше тому, що більшість нас з чорними бровами.
- 6-та новачка:** — Рій „Волошки”, такі гарні квітки, що синьо цвітуть!
- 7-ма новачка:** — Рій „Ромени”, білої краски з пелюстками, що відриваючи їх приговорюється „любить — не любить!” і думається про Матір.
- 1-ша новачка:** — Рій „Проліски”, ці перші фіолетні квіти лісу!
- 2-га новачка:** — Рій „Незабудьки”, що ростуть на вогкуватих місцях і є немов сполука двох барв українського прапору: жовтої й голубої!
- 3-тя новачка:** — Рій „Фіялки” — ці пахучі квітки, що ви їх напевно знаєте!
- 4-та новачка:** — Ми, почули про сьогоднішню програму і просили наших сестричок, щоб перевели її з нами диктор Голубець, наш випробований радісвий приятель!
- 5-та новачка:** — Ми хочемо вас усіх привітати, що нас слухаєте і перекажете другим, з нашим пластовим Святом Весни!
- 6-та новачка:** — Хочемо, щоб ви прийшли на наше свято!
- 7-ма новачка:** — Там ми з вами побачимося і заприятимемося!
- Всі:** — Вітаємо вас усіх!

**
*

- 1-ша новачка:** — Нас новачок у шікагівській станиці понад пів сотні!
- 2-га новачка:** — Це велика громада, а як ми на дозвіллі, то робимо „рух”, 4 рази більший!
- 3-тя новачка:** — Бачимося щотижня на сходинах у приявності сестричок!

- 4-та новачка:** — Ви певно думаєте, що наші сестрички всі з однієї рідні?
- 5-та новачка:** — Ні, так називаємо своїх виховниць!
- 6-та новачка:** — А хлопці кличуть своїх „братчики“!
- 7-ма новачка:** — Вам цікаво знати, хто наші сестрички?
- 1-ша новачка:** — Це старші пластунки, а деколи й юначки, що допомагають нам своєю радою!
- 2-га новачка:** — Сестрички нам дораджують і слідкують чи наші зайняття згідні із вимогами Новацького Закону!
- 3-тя новачка:** — Спитає дехто з вас, що таке „Новацький Закон“?
- 4-та новачка:** — Не лякайтеся! Це не такий закон, що щось забороляє, чи когось карає, як наприклад, за заскору їзду авто!
- 5-та новачка:** — Ні, наш закон каже, як маємо рости добрими дітьми!
- 1-ша новачка:** — А ми всі такими корисними дітьми хочемо стати!
- 2-га новачка:** — Наш закон короткий і ясний! Ось він:
- 3-тя новачка:** — „Новачка служить Богові й Україні“!
- 4-та новачка:** — „Новачка слухається виховників“!
- 5-та новачка:** — „Новачка старається бути щораз ліпша“!
- Всі:** — **І, це все!!!**
- 5-та новачка:** — Ми всі обіцяємо придержуватися закону!
- 6-та новачка:** — Бо на такий самий закон обіцяють всі українські діти в світі, які належать до пластової організації!
- 7-ма новачка:** — Найчастіше обіцянку складається на Святі Весни, коли то тепло дозволяє нам бути поза містом!
- 1-ша новачка:** — Там любуємося природою, там дихаємо свіжим повітрям!
- 2-га новачка:** — Там подивляємо діло Творця!
- 3-тя новачка:** — Там запашна весна приносить радість нам усім!
- 4-та новачка:** — І квіткам,
- 5-та новачка:** — І зеленій травичці,
- 6-та новачка:** — І пташкам!
- 7-ма новачка:** — Всьому, всьому, що хоче жити!

(Чути мелодію — веснянку, скору)

- 1-ша новачка:** — Всі пластуни сходяться кожного року на Свято Весни, щоб привітати одні одних з весною!
- 2-га новачка:** — Щоб спільно започаткувати мандрівки і підготувитися до таборів у часі ваканцій!
- 3-тя новачка:** — Щоб побачити скільки нас є, і що ми варті?
- 4-та новачка:** — Тоді дивимося також, як старші віком від нас но-

вачки, що „відслужили” свої роки в новацтві і здобули ступені: жовтодзьобів, юних вірлят і вірлят, переходять до юнацтва до правдивого пластування самостійно!

5-та новачка: — Нам розповідала сестричка, командант Свята Весни відбуває з кандидатом на юнака ось таку розмову:

(— Говорити голосно, наслідуючи „команданта”):

Ця сама 5-та новачка: — Яке твоє бажання?

6-та новачка (наслідуючи хлопця): — Хочу стати пластуном!

5-та новачка: — Нащо тобі цього?

6-та новачка: — Щоб навчитися краще служити Богові, Україні й ближньому!

5-та новачка: — Якої ж заплати за це бажасш?

6-та новачка: — Ніякої!

5-та новачка: — А чи знаєш, які головні чесноти пластуна?

6-та новачка: — Простота, жертвенність і чистота думки й тіла!

5-та новачка: — Що є щоденно першим твоїм обов'язком?

6-та новачка: — Робити щоденно добре діло!

5-та новачка: — А що це значить „добре діло”?

6-та новачка: — Радо допомогти тому, що моєї допомоги потребує!

5-та новачка: — Скажіть, чи це не гарний звичай?

Всі: — Так! (протяжно вдруге) — тааак!

7-ма новачка: — Наше Свято Весни в цьому році теж відбудеться.

1-ша новачка: — Нас підвезуть до місця призначення батьки чи знайомі, а там перейдемо під опіку сестричок!

2-га новачка: — І, наші приятелі прийдуть до нас! Приятелі Пласту!

3-тя новачка: — Багато нас буде, то ж і вас просимо!

4-та новачка: — Гуртом заспіваємо гарних пісень!

5-та новачка: — І то не таких, що важко затишити слова чи мелодію!

6-та новачка: — Ні, новацькі пісні, такі, як співають сама весна, сонце, вітер і пташки!

(Співають коротку пісеньку, бадьору)

7-ма новачка: — Так думаємо про наше Свято Весни, на яке вас усіх і ваших знайомих гарно просимо!!!

Всі: — Прощайте до Свята Весни! „Готуйсь”!!!

Л. Х.

ТРИ КАРТИНИ*)

У гостинній — три картини
На стіні.
В кожну днину — щось
[розказують
Мені.

Прийду в хату —
Оглядати йду їх враз:
Оце Симон, то Євген,
А той — Тарас.

Всі питають, чи я знаю —
Я, новак! —
Що ще ворог в Ріднім Краю?
Кажу:

Так,
Але вісті розказали
Вже вітри,
Що не даром воювали
Ви — всі три!

В Україну я полину,
Наче птах,
Відвоюю славу тую,
Що в піснях!

Щоб в Державі Ваша слава —
Наче дзвін!
Залунала від Ослави
Аж по Дін...

Ворогам належну плату
Я віддам:

Мал. Р. Лучаковська

За Париж, за Білогорщу,
Роттердам!

— — — — —
У гостинній три картини
На стіні.

В кожну днину усміхаються
Мені.

Бо із кожним днем зростаю —
Ще хлоп'я!
Це вони найкраще знають —
Ну і я!

*) Це вірш про трьох Великих українців — Головного Отамана Симона Петлюру, Полковника Євгена Коновальця та Генерала Романа Шухевича, що мав приbrane ім'я Тарас Чупринка. Всі три вони боролися за волю України і всіх їх вбили большевики: Симона Петлюру застрілили у Парижі, столиці Франції, у 1926 році, Євгена Коновальця розірвали бомбою у Роттердамі в Голандії в 1938 р., Тарас Чупринка впав у бою під Білогорщею в 1950 році.

ДРОТ

(Проф. др. Олександр Тисовський)

ЧИ НЕ БУДЕ ЇЇ СОРОМНО?

А певно, що так! Адже скажуть заплатити солену кару, або піде до в'язниці. Само собою, бо обманювати погано, ще так з розмислом і так хитро... Але не знаєте, про що йдеться, то розкажу спочатку.

Отож під час цьогорічних ферій ідемо втроє через село на прохід. Стрічаємо по дорозі дві принагідно знайомі старші пані. Одна з них несе торбинку, наче кошочок. Хвилинку задержуємося, щоб поздоровити одні одних. Але в тій же хвилині чуємо десь поблизу пискливе уїдання. Здивовані розглядаємося за спричинником такого невічливого привітання. Згадана пані підносить вище торбинку-кошочок, а з нього показується передня половинка, тобто головка й лапки, маленької, але дуже грізно гострі зубки щирячої собачки. Кажуть нам — якийсь то „карлик-ратлерок”. Очевидно, ані бесіди, щоб його погласкати або доторкнути, власне доки сидить у тому кошочку.

А знаєте ви, малі друзі, німецьке слово „шафнер”? Це той, що перевіряє в подорожніх квитки-білети у трамваї чи поїзді.

Ну бачите, незмірно смішна чудасія: розлючена собачка уїдала на нас, аж заходилася. Нараз її пані по тихеньки вимовила слівце: „Йде шафнер” (по

німецьки). В тій хвилині собачка чисто щезла, зовсім беззвучно присіла в глибині кошачка-торбинки. Над нею затягнулася ніби занавіска, закриваючи, подумав би хто, які то дрібнички у торбинці. Ще добру хвилину розмовляли ми з обома панями. Собачки ж вже не побачили, ні її голоску не почули, наче б її зовсім не було. Коли ми приглянулися ближче кошачкові-торбинці, побачили у бічній меншій стінці кошачка кілька невелич-

Мал. І. Савойка

ких отворів, куди собачка дихала.

Ми цікаво допитувалися, що те все має значити. Дізналися, що собачка їздить часто зі своєю панею поїздами. Приходилось би за кожний раз платити за неї квиток-білет. То як почує собачка, що йде „шафнер“, вона ховається тихенько й нічим не

зраджується, що вона йде в торбинці своєї пані. Сміялися ж ми з тієї її їзди, як то кажуть „на шварц“. Але що буде, як ціла справа викриється: заплатити наша лайлива собачка заслужену кару, а ні, то піде до в'язниці. Адже без білету чесна собака не їздить. І буде їй соромно! Чи не так?

ПРИГОДИ КОЗАКА-НЕВМИРАКИ

(Продовження з попереднього числа)

Та ще добре не вмостилася слухавка на вильцях, коли знов задзвонило. Козак знов послухав — і знов те саме.

— Треба щось робити, а то ці дзвінки побудять большевиків, і пиши — пропало! — подумав. Вийняв із піхви шаблю та одним махом перетяв дріт таки біля самого апарату. Стало тихо — хоч маком сій. Козак аж руки затер із радости: тепер можуть собі телефонувати, скільки хочуть!

Поклався, оперши голову на апарат, притиснув руки до грудей, де була дорогоцінна вістка та вже почав дрімати. Коли на-

раз почув якийсь підозрілий шелест. Хтось обережно, майже нечутно відчинив двері кімнати та ступив котячими кроками на килим. Козак бачив тільки, як пересувалося світло його притемненої ручної ліхтарки по всіх шафах, столиках, кріслах... Вкінці, виглядало, найшов він те, чого шукав. Вийняв жмуток ключів, відчинив одним із них шуфляду у бюрку, що на ньому сидів козак та почав поспішно виймати з неї один за одним якісь папері. Козак тільки підкрутив вуси, усміхнувся та скопив просто на верхній папір, що

Його саме брав незнайомий. Той не скрикнув, а навіть не здригнувся від несподіванки. Тільки цупко схопив козака рукою, що той і поворушитися не міг.

— Пусти! — прошептав козак. — Я тобі зла не зроблю!

Та й це якось не здивувало незнайомого, що козак вмів говорити. Видно, вже неодне він на своєму віку бачив!

— Еге, пуцу, а ти розкажеш їм, що я тут був!

— А ти ж хіба не їх? — підморгнув козак.

— Не твоє діло знати! — відбуркнув незнайомий.

— То й не твоє діло знати, чи шумить очерет! — сказав козак, ніби дуже ображений. Аж тепер незнайомий здивувався: — А ти пущьвуріньку, хоч, правда, і в нашому одягу, хіба знаєш, чи він шумить?

— Не то що шумить, але вже й загорівся! — живо відрубав козак. — Ось, поки я перетяв їм дроти, так телефон весь час галасував, що у всіх лагерах повстання!

А тоді сталося щось таке, що й козак сам своєму зорові не вірив: на очах у незнайомого заблибли сльози та покотилися по лиці:

— Боже, Боже, таки ж ми діждалися цієї хвилини! — повторював він раз по раз.

— А ти б не плакав, тільки сказав мені, як дістатися до дядька Василя, бо ти певно це знаєш, а в мене вістка до нього!

Мал. Х. Зелінська

— промовив козак.

— Годі ж не плакати, коли стільки років ждав я цієї хвилини, стільки років допомагав по-тайки нашим, працюючи тут, у Головній Управі Лагерів... І нарешті!

— Але де мені шукати дядька Василя! — настоював козак.

— Не шукати тобі його — це я! — відповів незнайомий. — Це я сьогодні ніччю від'їзду по-тайки літаком в Україну. Оце й забіраю із большевицької канцелярії важливі папери та грамоти. Вони нашим придадуться, бо Україна теж не спить! Лихо лиш, що большевики такі чуйні стали та ніяк було мені вчора дістатися в лагер. Там мав дістати важливу вістку від в'язнів для борців в Україні.

— Ха, ха, ха! — Аж засміяв-

ЗАГАДКИ

ся козак, хоч дядько Василь зморщив брови: щоб була хто не почув! — Большевики тебе не пустили, а самі тобі вістку від в'язнів привезли! Вістка, що її треба передати в Україну, зашита в мене на грудях! — і козак аж заходився від сміху. Та дядько не сміявся:

— Видно — ще милує нас Господь! Коли так — не гаймо часу! — сказав поважно. Згорнув папері у торбу, взяв козака і вже були на дворі та прокрадалися крізь діру в мурі, щоб при брамі не завважила стійка.

Довго йшли крізь нічну темряву, крутими стежками, лісами та пустарями. Аж поки станули на полянці, де вже ждав їх готовий літак. Пілот ще раз провірював мотор.

— Семене! — шепнув дядько Василь, — готові?

— Авжеж! Тільки поспішаймо, поки большевики зміркують, що я не повернувся в час на лєтовище! А вістку з лагєру ти дістав?

— Справді чудом, але дістав! — відповів дядько Василь. А в козака серце аж затріпалося з радощів.

Сіли та мотор рушив. Поволі відірвалися від землі і стали підніматися щораз вище. Козак бачив крізь вікно над собою тільки ясне, зоряне небо та думав, які то зорі світять над Україною... А Україна вже ж була щораз ближче!

(Закінчення буде)

Новак Славко взяв зі собою на сходини образочки різних звірів. Він спершу роздав кожному новакові по два образочки, але тоді він і Ромко вже не дістали нічого, бо образків забракло. Тоді Славко спробував дати кожному новакові по одному образкові. Так остало ще чотири образки після того, як всі дістали.

Ану, скажіть, скільки було образків та скільки було новаків у Славковому рої!?

Новачка Вірляна Ткач
з Ньюарку.

„Готуйсь” щиро дякує за пожертви на Пресовий Фонд: Сестричці Лесі Копач із Торонта (\$ 2.00), теті Оксані Вікул (\$ 5.00) та дітям (частина із них пластуни, інші щойно будуть ними!) із Люівіл, Кентакі, Америка, що власними силами влаштували в домі одних батьків Листопадове Свято та зібрані вступи на нього переслали „Готуйсеві” (\$ 20.25). Крім цього вони закликають всі Новацькі Частини, щоб вони теж склали свої датки на „Готуйсь”!

Славно, Діти з Люівіл! Якби всі новачки так розуміли справи, то певно „Готуйсь” міг би знов появлятися так правильно, як колись!

**

А новачки „Дзвіночки” із Шікаго переслали „Готуйсеві” привіти із своїх перших сходин після вакацій. Підписані: сестричка Дарка, новачки: Марта, Тамара, Ліда, Ляриса, Стефа.

„Готуйсь” дякує за привіт та бажає їм багато успіхів у науці й новакуванні.

**

Новачка Вірляна Ткач написала „Готуйсеві” такого листа: Дорогий „Готуйсь”!

Дуже мене зажурило те, що Ти, Дорогенький „Готуйсь”, не можеш до нас часто приходити.

Хоч у мене українських книжок і журналів багато, а я таки Тебе люблю найбільше.

Навіть, коли я їхала цього року вперше в табір до Іст Четгем,

не забула Тебе взяти до наплечника і там ми Тебе читали.

Тепер постановила я прийти Тобі з допомогою, щоб Ти міг далі до нас усіх приходити. Пересилаю п'ять доларів, які я заробила миттям начиння, стиранням порохів, одяганням та чesанням молодшої сестрички і накриванням до столу.

Кличу всім своїм товаришком, щоб зробили те саме, а тоді Ти будеш могти до нас приходити.

Готуйсь! Вірляна Ткач

**

Новачка-самітниця Вірця Янович написала:

Дорогенька Сестричко Лесю!

Я не ходила з колядою на Пласт, бо тут, де я тепер живу, Пласту нема. Посилаю Сестричці три долари, як коляду. Один долар вісімдесят центів я заощадила, а решту батьки додали мені.

Я переписуюся зі сестричкою Звінкою. Вона прислала мені гарні книжечки. Думаю, що в літі поїду в табір.

Готуйсь! Віра Янович

„Готуйсь” щиро дякує Вам, Вірлянко й Вірцю, що думаєте та клопочетеся за нього, що хотіли б, щоб він і дальше виходив! Як бачите, Ваш труд не був даремний, бо ось у Ваших руках нове його число. А коли й інші новачки й новачки підуть за Вашим прикладом, то певно діставатимете його завжди точно!

Ваш „Готуйсь”

From:

„P L A S T”, I n c.
140-142 2nd Ave
New York 3, N. Y.

To:

6/H-1
Olha Kulynycz
101 St. Marks Place
NEW YORK 9, N.Y.

Г Р А:

Ярчик несподівано дістав шоколядку від тітки, але тільки одну. А він саме йшов на сходи. Хотів нею поділитися із цілим роєм, бо самому солодке не смакує, але не знав, як це зробити. Аж братчик порадив: прив'язав шоколядку до широкої криси свого капелюха та казав кожному новакові взяти на голову капелюх і спробувати дістати її зубами. Було багато сміху та крику, а хто таки зловив (і з'їв!) шоколядку — не

скажемо вам! Спробуйте самі так гратися, а тоді — може вам вдасться!?

Увага!

Увага!

**ВСІ ПЕРЕДПЛАТИ ТА ДАТКИ
НА
«ГОТУЙСЬ»**

**ПРОСИМО ПЕРЕСИЛАТИ
НА АДРЕСУ:**

**„P L A S T”, I n c.
140-142 2nd Ave
NEW YORK 3, N. Y.**